

Spisevarer. I 1895 er der saaledes indført for ca. 110 Millioner Kr. af Dyr og Fedevarer nemlig for 38,154,950 Kr., af Korn og andre lignende Varer for 71,562,124 Kr., og alene af Hvede, Rug, Byg og Havre er der indført for omtrent 33 Millioner Kr.; tages Hvede og Rugmel med, er der alene af disse fire Kornsorter indført for 37,007,886 Kr. Naar man ser paa disse Resultater, kan man ikke andet end forundre sig over, at der ikke fra Landbrugets Side ønskes Toldbeskyttelse. Jeg nævner i dette specielle Tilfælde Toldbeskyttelse, fordi man ikke kan undgaa at lægge Mærke til, at naar Talen er om Beskyttelse paa anden Maade, er man fuldstændig enig. Der er jo forskellige Maader, hvorpaa Landbruget kan siges at have en Beskyttelse, ved alle de Bidrag, der ydes fra Statskassens Side til det og navnlig ved Bidrag til Eksport, som jo stadig ønskes forstørrede. I Tilslutning dertil skal jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa det Forslag, der foreligger for Landstinget om Foranstaltning imod Tuberkulose hos Kvæg. Dette Forslag indeholder i sine Bestemmelser et udtrykkeligt Forbud mod Indførsel af Kvæg. Jeg omtaler dette, ikke fordi jeg paa nogen Maade misunder Landbruget, hvad det har faaet, — jeg kan endogsgaa gaa med til mere, men helst paa en anden Maade, — men særlig for at betone, at dersom Industrien var stillet paa samme Maade, dersom der fandt noget tilsvarende Sted for Industrien, da var denne ogsaa anderledes stillet over for Toldbeskyttelsen, som den nu alene maa søge sin Støtte i, og som jeg kunde ønske, at Landbruget ogsaa vilde søge sin Støtte i. Det mest forunderlige ved de to forskellige Retninger, der holdes paa fra de ærede Modstanderes Side, nemlig paa den ene Side at borttage eller formindske Beskyttelsen for Industrien, og for Landbrugets Vedkommende at lade Importen strømme frit ind for saa gennem Statens Støtte af Eksporten at kunne udføre saa meget mere, er, skulde man synes, at begge disse Retninger pege mod en Begunstigelse for Udlandet. Jeg overlader til de Herrer selv at overveje, om det ikke er en højst besynderlig Opgave at arbejde for.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) omtalte i sit lange Foredrag nogle Andragender, som vare indleverede til Toldkommissionen fra det af Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri nedsatte Toldudvalg, og foruden at rose de Oplysninger, de gave, kom han ind paa, at omtale, at adskillige af disse

Andragenders Indhold gik ud paa at belyse, at naar man skadede Industrien, da vilde man ogsaa komme til at skade Landbruget. Det kunde det ærede Medlem ikke paa nogen mulig Maade indrømme. Jeg skal i den Anledning tillade mig at berøre et Punkt, som jeg tror, han maa indrømme vil vise, at disse Andragere have Ret i, at der kan gives Tilfælde, hvor man ved at skade Industrien ogsaa vil skade Landbruget. Jeg tænker herved paa Driften af de mange Mejerier, som findes omkring i Landet. Jeg tror, at det med Rette kan siges, at Industrien ikke har været og fremdeles ikke er uden en god Indflydelse paa, at det meget Inventar, som anvendes i disse Mejerier, kan leveres og fremdeles vedligeholdes, det tror jeg kan betragtes som en Fordel for Landbruget. Selv om man var i Stand til gennem en Toldnedsættelse at opnaa billige Priser paa enkelte Ting — alt kan jo ikke laves i Udlandet — tror jeg dog, at det aldrig vil kunne opveje den Fordel, Landbruget har af at have den fornødne Dygtighed og Arbejds-kraft til at udføre disse Ting ved Haanden; man vilde mange Gange staa hjælpeløs, hvis man ikke havde det. — Hvad jeg her har bemærket om Mejerierne, gælder selvfølgelig mange andre Anlæg og Forhold. Det blev udtalt af det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) i Gaar, at han ønskede fri Indførsel af Landbrugsmaskiner. Jeg tror ikke, at man skal ønske det for Landbrugets Vedkommende, thi hvis man ødelægger den herhen hørende Industri, vil man komme til at føle det haardt, ligesom jeg tror, at man i det hele taget ved at ødelægge Industrien ikke kan andet end ogsaa skade Landbruget.

Jeg skal ikke komme ind paa egentlige Enkeltheder i selve Lovforslaget, men slutte med at anmode det Udvalg, der vil blive nedsat, om at erindre, at der Tid efter anden lægges store Udgifter paa Industrien, og at man maa tage Hensyn dertil, da det næppe gaar an tillige at svække Ydeevnen hos Industrien, som skal bære disse Udgifter.

Rettelser:

Sp. 522, L. 20—21 f. n. udgaa Ordene: „som det blev udtalt i Folketinget, hvor man sagde“, og Ordet „Lad“ rettes til „lad“.

— 525, L. 23 f. n.: „Syltetøj“, læs: „Silketøj“.